

Kynttilän valossa sinut muistan

Sytytän kynttilän muistolehtoon. Muistan sinut. Et sinä ole unohtunut. Et sinä ikinä. Hautausmaa on pyhäinpäivän aikoihin täynnä kynttilöitä. Jokainen kynttilä, pienesti hehkuva liekki kertoo kotinsa menettäneestä rakkaudesta. Pieni liekki kertoo rakkaudesta, surusta ja kaipauksesta. Mielessäni on ollut monia eri tunteita, ajatuksia, muistoja ja vastaamattomia kysymyksiä. Vaikka sinä olet jo poissa, olet silti jotenkin läsnä sydämessäni. Surun tuntee.

Suru tuntuu käsissä. Joskus voimattomissa, vapisevissa käsissä.

Surun näkee touhussa ja arjessa. Toinen touhuu ja ahertaa, toinen väsy ja uupuu.

Surun kokee unessa. Toinen surussa nukkuu ja väsy, toinen ei saa millään unta.

Surun tuntee sydämessä. Toinen on helpottunut, että toinen pääsi pois pitkän sairasjakson jälkeen. Toinen ei ymmärrä, miksi kaiken piti tapahtua näin nopeasti.

Suru voi näkyä nauruna tai hymynä, hauskoina ja lohduttavina muistoina.

Mutta toisaalta suru voi näkyä kyynelinä, katkerina, vihaisina, puhdistavina.

Surun voi tuntea tyhjissä, hiljaisissa ja sanattomissa hetkissä. Tyhjänä kotina.

Suru näkyy kaipauksena. Toinen toivoo lähelleen ihmisiä, toinen haluaa olla yksin.

Surua on monenlaista, koska ihmisen elämäkin on monenlaista. Kuitenkin meillä on yksi toivo. Toivo siitä, että Jumalan luona elämä jatkuu. Kristittyinä meillä on toivo iankaikkisesta elämästä. Toivo siitä, että Jumalan syli ottaa meidät vielä vastaan. Toivo siitä, että näemme siellä rakkaat läheisemme. Toivo siitä, että kerran vielä tapaamme uudestaan. Siitäkin kertoo kynttilän liekki. Pimeyden keskellä olevasta valosta, toivosta ja taivaasta.

Siunattua pyhäinpäivää sinulle.

Päivi Pulakka
seurakuntapastori
Heinolan seurakunta